

Arrest

nr. 283 157 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUARIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUARIAT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 juli 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 14 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 augustus 2020 werd door de Dienst Voogdij een voogd aangesteld daar verzoeker minderjarig is.

1.2. Op 26 juli 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 29 juli 2020 ter kennis werd gebracht, is deze bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 14/07/2020

Overdracht CGVS: 05/01/2021

Uw persoonlijk onderhoud vond plaats op het Commissariaat-generaal op 7 oktober 2021 van 14.08 uur tot 16.33 uur. U werd het volledige persoonlijke onderhoud bijgestaan door een tolk die de taal Pashtou machtig is, uw voogd Jacques Dutordoir en uw advocaat Florence Quairiat.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent een moslim van de soenitische strekking. U bent op X 2005 geboren in X, een subdorp van het dorp Retchalam van het district Darai Pech van de Afghaanse provincie Kunar. U ging er niet naar school, maar volgde er wel religieuze lessen in de lokale moskee. U zorgde ook voor de geiten. Uw vader werkte er als landbouwer.

Op een dag was u onderweg naar huis met de geiten en u zag drie of vier mensen langs de straat bezig. Hun gezichten waren bedekt. Twee of drie van hen zaten gehurkt en waren iets aan het begraven. Een ander persoon stond recht. Wanneer u hen naderde gebod de persoon die rechtstond u om naar hen te komen. U negeerde dit en stak zo snel mogelijk de straat over en u ging weer verder. Onderweg kwam u het Afghaanse Nationale Leger (ANA). U had schrik dat de bom die de taliban aan het begraven waren u of andere mensen zou raken en u besloot daarom het leger in te lichten. Nadat u door het leger gefouilleerd werd, deed u uw verhaal. Het leger stuurde u naar huis.

De volgende dag was u bij de molen om het graan te malen. Wanneer u in de late namiddag terug thuis kwam, was ook uw vader terug van de moskee. Hier had hij van de moellah gehoord dat de taliban naar u op zoek was omdat u hen verraden had bij het leger. Uw vader was heel kwaad en beval u binnen te blijven.

De tweede dag was uw vader niet thuis. De taliban klopte op de deur en zeiden dat ze op zoek waren naar u. Uw moeder, die de deur had opengedaan, slaagde er na een hele tijd in om de taliban af te wimpelen door te stellen dat er geen mannen aanwezig waren in het huis. Nadien kwamen uw vader en uw nonkel langs moederszijde naar uw huis en bespraken wat er moest gebeuren. Uiteindelijk besloten ze dat u naar het huis van uw nonkel moest. Na een verblijf van twee of drie dagen bij uw nonkel, begon hij schrik te krijgen dat ook hij in de problemen zou komen met de taliban. Daarom besloot hij samen met uw vader een smokkelaar te regelen zodat u het land kon ontvluchten. U reisde gedurende twee maanden of twee maanden en half naar België, waar u op 14 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele enveloppe neer waarin u de tazkara's van uw ouders ontving. De tazkara's zelf zijn evenwel verdwenen vanuit uw kamer in het centrum. U voegde nadien nog opmerkingen toe met betrekking tot de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U hebt het CGVS namelijk niet kunnen overtuigen van uw beweerde problemen met de taliban. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers danig tegenstrijdig, vreemd en merkwaardig dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd om het CGVS ervan te overtuigen dat u de taliban een bom zag planten en dat u hen vervolgens heeft verraden bij het leger. Het is hierbij immers bijzonder vreemd dat u niet in staat was om enige info te geven over de talibs die u de bom had zien begraven. U wist hierbij zelfs niet hoeveel talibs er aanwezig waren. U kwam namelijk niet verder dan een schatting van 3 of 4 personen (CGVS p.13). Deze verklaring is bovendien in strijd met uw verklaring dat de taliban u wel duidelijk hebben herkend (CGVS p.14). Als u niet eens in staat was om het exacte aantal talibs te tellen, dan lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat deze talibs wel in staat waren om u te identificeren (CGVS p.14). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u hen dichtbij gepasseerd was (CGVS p.14). Deze verklaring kan deze tegenstrijdigheid echter geenszins verschonen. Voorts zijn de handelingen die u stelde nadat u de taliban had betrappt niet verenigbaar met de specifieke context van uw herkomstregio. Zo is het immers bijzonder vreemd dat u de taliban besloot te verraden zelfs nadat u wist dat ze u hadden kunnen herkennen (CGVS p.13). U groeide namelijk op in een regio met een sterke talibanaanwezigheid en er kan dan ook verwacht worden dat u op de hoogte was van de risico's van een dergelijke daad. Bovendien had u wel de reflex om niet op de taliban toe te stappen wanneer zij teken deden dat u naar hen moest komen (CGVS p.13). Zelfs in de hypothese dat u het leger inlichtte om uw dorpsgenoten te besparen van leed, gaf u geen blijk van enig inzicht in de risico's van uw acties. Hoewel u toen minderjarig was en uw inschattingsvermogen mogelijks beperkter was, kan gezien de specifieke context waarin u opgroeide wel verwacht worden dat u enige notie had van het gevaar dat u zou kunnen lopen door de taliban te verraden. U leek zich evenwel geenszins zorgen te maken. Na het incident ging u immers simpelweg verder met uw leven, u verplaatste zich in het dorp, u lichtte niemand van uw familie in over uw daden en u trof geen enkele veiligheidsmaatregel (CGVS p.13-15). Zelfs nadat uw vader op de hoogte gesteld werd van uw daden en wist dat de taliban u zocht, bleef u nog steeds in uw eigen huis wonen (CGVS p.13-15). Een dergelijk zorgeloos gedrag nadat u de taliban verraden heeft en nadat u en uw vader duidelijk wisten dat de taliban hiervan op de hoogte was is gezien de Afghaanse context volstrekt onaannemelijk. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt overigens verder ondermijnd doordat u geen idee heeft wat er met de bom of de talibs is gebeurd nadat u hen had verraden (CGVS p.14). Er zou toch minstens verwacht kunnen worden dat u met verhoogde aandacht zou luisteren naar nieuws over de regio waar u de taliban de bom had zien begraven, in casu quod non. Tot slot bestaat het geheel van uw verklaringen uit danig veel toevalligheden dat er nogmaals twijfels geuit kunnen worden bij de geloofwaardigheid ervan. Zo kwam u reeds toevallig talibs tegen, die u bovendien meteen konden herkennen, waarna u toevallig iets verder op het leger tegen kwam om hen in te lichten (CGVS p.13-15). U hebt het CGVS er dan ook geenszins van kunnen overtuigen dat u de taliban ooit heeft betrappt bij het begraven van een bom, noch dat u hen nadien heeft verraden.

Aangezien het voorheen vermelde incident de oorzaak is van uw problemen met de taliban, zijn bijgevolg ook de problemen die u hierdoor kende eveneens ongeloofwaardig. Deze vaststelling wordt overigens bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de vervolging die u ervaren zou hebben. Zo bleek u niet in staat om consistente verklaringen af te leggen betreffende uw verblijfplaatsen in Afghanistan vlak voor uw vertrek. U gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud immers duidelijk aan dat u de laatste nacht voor uw vlucht uit Afghanistan in uw eigen huis doorbracht (CGVS p.6). Later in het interview gaf u dan weer aan dat u in werkelijkheid onderdook bij uw nonkel en dat u vanuit het huis van uw nonkel Afghanistan heeft ontvlucht (CGVS p.13). Dat u over een dergelijk essentieel element in uw relaas danig tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate. Geconfronteerd met deze vaststelling kwam u niet verder dan de bewering dat u bedoelde dat u in uw eigen huis woonde en niet in dat van uw nonkel (CGVS p.15). De vraagstelling en uw antwoord waren evenwel voldoende specifiek en deze verklaring kan deze tegenstrijdigheid dan ook niet verschonen. Voorts is het bijzonder opvallend dat u zich veilig kon verschuilen in het huis van uw nonkel terwijl de taliban wel duidelijk naar u op zoek was en zelfs naar uw huis kwam (CGVS p.15). U had immers slechts een nonkel en voor de taliban, die al in staat waren om u louter op uw gezicht te identificeren en u dus moet gekend hebben, moet het zeer eenvoudig geweest zijn om ook hier naar u te komen zoeken (CGVS p.6, 15). Hiermee geconfronteerd bevestigde u deze vaststelling en gaf u aan dat dit ook de reden was waarom uw nonkel u wegstuurde (CGVS p.15). U liet hierbij evenwel na om te verklaren waarom de taliban u niet kwam zoeken in het huis van uw nonkel.

Hierbij is het overigens zeer merkwaardig dat dag dat u uw reis startte, bij uw nonkel bezoek kreeg van uw hele familie terwijl u ondergedoken leefde (CGVS p.15). Door zo een openlijke handeling te stellen kon de taliban uw locatie immers eenvoudig achterhalen. Ook aan de vervolging door de taliban die u zou hebben ervaren kan dan ook geen geloof gehecht worden.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u op basis van uw asielmotieven noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Darai Pech. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. De enveloppe die u neerlegt heeft immers enkel betrekking op uw herkomst die in bovenstaande appreciatie niet betwijfeld wordt. De loutere verwijzing naar de tazkara's van uw ouders kan niet volstaan om uw verklaringen te ondersteunen. De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud hebben geen betrekking op de elementen gebruikt in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 12, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU;
- Artikelen 4 en 14 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 24, tweede lid van het EU-Handvest;
- Artikel 22bis van de Belgische Grondwet;

- Het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel;
- De *"leidende beginselen van UNCHR"*.

Vooreerst wijst verzoeker op zijn kwetsbare profiel als getraumatiseerde minderjarige. De bestreden beslissing houdt volgens verzoeker niet genoeg rekening met dit profiel.

Zo stelt de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in slaagde om te overtuigen met zijn verklaringen over de taliban. De bestreden beslissing stelt hierbij dat het vreemd is dat verzoeker niet meer weet hoeveel talibs er exact waren.

Dit is echter niet vreemd dat iemand in zulke situatie panikeert, waardoor men later niet alle details kan herinneren. Dit geldt des te meer indien men rekening houdt met het feit dat verzoeker amper 14 jaar oud was ten tijde van deze gebeurtenissen. Men dient hierbij de normale reactie van een jonge persoon als maatstaf te nemen, niet die van een volwassen, doordachte persoon die zich niet in een gevaarlijke situatie bevindt.

De bestreden beslissing hecht ook geen geloof aan het feit dat verzoeker de taliban verraadde bij het Afghaanse nationale leger, gezien de context van zijn herkomst regio.

Men dient evenwel opnieuw te kijken naar hoe een jong kind reageert in een gevaarlijke situatie. Verzoeker panikeerde uit vrees voor wat er met hem en anderen zou kunnen gebeuren.

Voorts acht de bestreden beslissing het vreemd dat de vader van verzoeker, die op de hoogte was van het incident, verzoeker toch thuis liet blijven. Verzoeker bleef echter twee dagen thuis, hetgeen niet lang is. Verzoeker en zijn familie namen dus wel de nodige voorzorgsmaatregelen.

Verzoeker stelt verder dat het niet vreemd is dat hij zich bij zijn oom verschool, daar dit de enige optie was.

Verzoeker licht theoretisch toe dat er rekening dient te worden gehouden met trauma en andere vormen van mentaal lijden voor de invulling van het concept *"gegronde vrees voor vervolging"* en *"ernstige schade"*. Hetgeen *in casu* niet gebeurde. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Het asielrelaas van verzoeker spreekt voor zich wat het kwetsbaar profiel betreft. Verzoeker werd op amper 14-jarige leeftijd benaderd door de taliban en bijgevolg ook het leger. Het mag dan ook duidelijk zijn dat dit gegeven op zich reeds traumatiserend moet geweest zijn voor verzoeker, doch het feit dat hij naderhand als jong kind werd weggestuurd, weg van zijn familie, naar een onbekend land dient hierbij ook in rekening te worden gebracht.

Verzoeker verwijst verder naar een studie van UNCHR alsook naar de plicht rustende op de schouders van de commissaris-generaal om verzoekers met de nodige omzichtigheid te behandelen.

In casu werd dit niet gedaan, verzoeker is ongeschoold en zwaar getraumatiseerd.

Verzoeker wijst verder op diens verwesterde profiel. Hierover werd amper gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Nochtans mag aangenomen worden dat gelet op de jeugdige leeftijd van verzoeker en het feit dat hij intussen reeds meer dan twee jaar in België verblijft, dit een cruciaal element is om zijn vrees te gaan beoordelen, en dit gelet op de machtsovername door de taliban.

Verzoeker meent dat er maar beperkte informatie terug te vinden is in het administratief dossier omtrent terugkeerders.

De bestreden beslissing meent verder dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer negatief zou worden gepercipieerd.

Er dient evenwel te worden benadrukt dat verzoeker werd gehoord op 7 oktober 2021, amper twee maanden na de machtsovername door de taliban. Het was op dat ogenblik onduidelijk hoe de zaken verder zouden evolueren.

Verzoeker kan dus absoluut niet verweten worden hierop niets te hebben vermeld over de situatie indien hij zou terugkeren onder talibanbewind, dit was op dat ogenblik immers zelfs ondenkbaar.

Intussen is verzoeker bovendien helemaal geïntegreerd in de Belgische – en daarmee dus ook de Westerse – samenleving. Zo gaat verzoeker plichtsbewust naar school, waar hij goede resultaten haalt (verzoekschrift, stuk 23). Bovendien ondernam hij de nodige stappen om in de zomervakantie aan de slag te gaan in de horeca aan de kust. Zijn werkgever is dan ook erg tevreden van hem (verzoekschrift, stuk 24).

Voorts voert verzoeker objectieve bronnen aan waaruit blijkt dat terugkeerders gevaar lopen.

Verzoeker wenst vooreerst te verwijzen naar het UK Home Office: “*Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’*” van juni 2021 (verzoekschrift, stuk 3, p. 18- 19).

Dat verzoeker dan ook een terechte vrees heeft bij terugkeer naar Afghanistan, en dit temeer gelet op het feit dat hij zelf momenteel aan het werk is in de horeca in België, een plaats waar alcohol vrij verkocht en geconsumeerd wordt.

Dit blijkt ook uit het EASO “*Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report*”, January 2022 (verzoekschrift, stuk 6, p. 56-57).

Uit deze objectieve bronnen blijkt dat er zeer veel onduidelijkheid heerst over hoe de Taliban zal reageren op de terugkeer van afgewezen asielzoekers, daar het rechtssysteem van de Taliban absoluut geen garanties biedt.

Verzoeker wenst nog te verwijzen naar het rapport: UK Home Office: “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*” van Februari 2022 (verzoekschrift, stuk 7, p. 22 e.v.).

Dat de situatie hieromtrent nog steeds onveranderd blijkt, zoals terug te vinden in het recentere rapport UK Home Office: “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*” van april 2022 (verzoekschrift, stuk 22).

Het recente UK Home Office rapport van april 2022 toont nog steeds aan dat het niet in overeenstemming zijn met de Islamitische waarden en normen die de Taliban oplegt, wel degelijk kunnen leiden tot een ernstig risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

Noch de bestreden beslissing noch het administratief dossier toont concreet aan dat verzoeker, die op jonge leeftijd vertrok uit Afghanistan en intussen al enkele jaren in België geïntegreerd is in de samenleving, geen ernstig risico op vervolging zal ondervinden bij een terugkeer.

Verzoeker kan verder ook verwijzen naar het recente EASO Report: “*Afghanistan: ‘Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van september 2020 om aan te tonen dat personen die terugkeren naar Afghanistan wel degelijk problemen zullen ondervinden om aldaar terug hun leven op te bouwen.

Ditzelfde rapport stelt zelfs dat vooral kinderen een grote vrees ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Tenslotte wenst verzoeker nog te verwijzen naar een erg recente studie uitgevoerd door NANSEN, oktober 2021 waarin de beschermingsnood van Afghaanse onderdanen wordt onderschreven, onder meer net omwille van de gepercipieerde verwestering (verzoekschrift, stuk 5).

Verzoeker wijst verder ook naar rechtspraak van de Raad inzake gepercipieerde verwestering.

Verzoeker wenst in huidig verzoekschrift te wijzen op verschillende rechtsbepalingen eigen aan het kind, die niet in overweging genomen zijn.

Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Verzoeker zijn kwetsbaar profiel staat bijgevolg vast.

De beslissing zou echter een beslissing kunnen zijn dewelke in hoofde van een volwassen persoon is genomen. Ondanks het kwetsbare profiel van verzoeker wordt een hoge vervolgingsdrempel geëist.

In dit verband is het beginsel van het hoger belang van het kind een algemeen en expliciet beginsel, dat over heel de procedure toepasbaar moet zijn. De bestreden beslissing heeft hier echter geen rekening mee gehouden.

Het is niet in het hoger belang van het kind, om verzoeker *in casu* niet het voordeel van de twijfel te geven.

Verzoeker verwijst in dit verband ook naar de leidende beginselen van UNHCR.

De vervolgingsdrempel dient op het kind te worden afgestemd en dit impliceert dat de drempel moet verlaagd worden.

In casu is het dan ook compleet onredelijk dat wordt verwacht dat verzoeker – als minderjarig kind - op het ogenblik dat hij de taliban tegenkomt op een kalme, wel doordachte manier zou kunnen reageren en handelen en dat hij dan ook meer details zou moeten kunnen geven over dit gebeuren. Dit incident heeft hoogstens enkele minuten geduurd, waarbij verzoeker bovendien volledig in paniek was – wat ook heel logisch is. Het is evident dat hij zich niet alle details van dit gebeuren meer kan herinneren.

Gelet op het profiel en de leeftijd van verzoeker, gelet op het feit dat verzoeker afhankelijk was van de hem gekende informatie, zou hem op zijn minst het voordeel van de twijfel toegekend moeten worden.

Verder wenst verzoeker op de gedeelde bewijslast te wijzen alsook op de onderzoeksplicht die op het Commissariaat-generaal rust. *In casu* werd de onderzoeksplicht helemaal niet nageleefd.

Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad.

Voorts meent verzoeker dat hij in de aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat voorheen een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming werd toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de Taliban de macht had. Het is dan ook frappant te noemen dat nu de Taliban over heel Afghanistan de macht heeft, er geen subsidiaire bescherming meer zou kunnen worden verleend.

De bestreden beslissing is van oordeel dat er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond opdat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer.

Dat de verzoeker in dit kader wenst te wijzen op het feit dat hij reeds twee jaar verblijft in volgens de Taliban “*een niet-moslim land*” en aldus als “*verwesterd*” gepercipieerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker is tevens ook minderjarig.

Dit is een persoonlijke omstandigheid die zijn risico verhoogd om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad.

De bestreden beslissing doet opnieuw een algemene theoretische uiteenzetting over de algemene toepasbaarheid van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts meent verzoeker dat de humanitaire situatie in Afghanistan in strijd is met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Er is wel degelijk sprake van een actor, dat de actor in Afghanistan de overheid is, met name de Taliban. Dat tijdens het vorige schrikbewind van de Taliban Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus in België kregen (zie jaarverslag CGVS 2001-2002 m.b.t. jaren 1988 – 2000).

De bestreden beslissing beschrijft hier voornamelijk de socio-economische situatie, maar gaat niet in op de precare humanitaire situatie door het handelen van de Taliban en de strikte en vergaande toepassing van de Sharia.

Het rapport van Human Rights Watch, “*Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive*”, van 29 oktober 2021 stelt dat de Taliban een handboek gebruikt dat uitermate strengere regels oplegt (verzoekschrift, stuk 11).

Bovendien zou de Taliban zich vaak niet houden aan de rechten die in het handboek van het Taliban Ministerie 'Vice and Virtue' worden beschermd.

Verzoeker verwijst ook naar het Nansen rapport.

Ook Amnesty International rapporteert tevens grove mensenrechtenschendingen onder het huidige Talibanbewind en vraagt dringend actie van mensenrechtenorganisaties.

In het Nansen rapport wordt de vergelijking gemaakt naar analogie met het bewind gehanteerd door Al Shabaab in delen van Somalië. Dat de Somalische verzoekers afkomstig uit een regio waar Al Shabaab zijn strikte toepassing van de Sharia hanteert in België de subsidiaire bescherming worden toegekend. En niet omwille van de algemene veiligheidssituatie of de mate van gevechten maar net omwille van de vergaande toepassing van de Sharia (verzoekschrift, stuk 5).

Verzoeker verwijst naar het *non-refoulement*-beginsel.

Verzoeker verwijst voor interpretatie van dit beginsel naar The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law (verzoekschrift, stuk 8).

Mede door een risico op onherstelbare schade bij een terugkeer van de verzoeker naar Afghanistan, heeft het UNHCR zijn positie over gedwongen terugkeer naar Afghanistan van augustus 2021 nog steeds niet gewijzigd. Zij stellen dat een gedwongen terugkeer nog steeds niet mogelijk is (verzoekschrift, stuk 21).

De bestreden beslissing stelt dat er voldoende objectieve informatie terug te vinden is, dat verzoeker geen ernstig risico op vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat dit standpunt evenwel absoluut indruist tegen de vaststellingen van UNHCR.

De bestreden beslissing stelt verder dat de precaire socio-economische situatie in Afghanistan niet te wijten is aan gedragingen van actoren of een opzettelijk handelen maar dat tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Echter behaalt de huidige complexe situatie in Afghanistan wel degelijk een zorgwekkend niveau waardoor verzoeker bij een terugkeer terecht zal komen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Zo schrijft Al Jazeera dat Afghanistan momenteel het tweede hoogste niveau van voedselonzekerheid in noodsituaties ter wereld heeft (verzoekschrift, stuk 13).

Dit wordt trouwens ook bevestigd door het World Food Program (verzoekschrift, stuk 14).

Alle 34 provincies in Afghanistan hebben te maken met extreme en acute voedseltekorten (verzoekschrift, stuk 15).

Ook de UN High Commissioner for Refugees, Filippo Grandi, heeft nogmaals opgeroepen steun voor de humanitaire crisis in Afghanistan (verzoekschrift, stuk 16).

De humanitaire situatie in Afghanistan is kritiek. Uit de Afghanistan Update Food Security van februari 2022 blijkt namelijk dat 95% van de Afghaanse bevolking onvoldoende voedsel kan verkrijgen (verzoekschrift, stuk 17).

Ook Human Rights Watch stelt deze uiterst precaire situatie vast in haar rapport "*Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough*" (verzoekschrift, stuk 19).

Het rapport HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN, uitgegeven in januari 2022 kan hierover niet duidelijker zijn (verzoekschrift, stuk 20).

Gelet op de machtsovername door de Taliban in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, dan wel een afgewezen asielzoeker, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen *in casu* niet gebeurde. Bovendien kan niet zomaar gesteld worden dat er geen subsidiaire bescherming kan worden verleend.

Tenslotte verwijst verzoeker nogmaals naar het Nansen-rapport (verzoekschrift, stuk 5).

2.1.2. Stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 3. UK Home Office: “Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’” van juni 2021; (zie: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/994252/Afghanistan-Westernised-CPIN-v2.0_June_2021_.pdf);
- 4. EASO Report: “Afghanistan: ‘Afghan nationals perceived as ‘Westernised’” van 02/09/2020; (zie: <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>);
- 5. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Talibanmachtsovername.pdf>;
- 6. EASO “Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report”, January 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf 33;
- 7. UK Home Office: “Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban” van Februari 2022 (beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf);
- 8. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>;
- 9. UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, Augustus 2021, beschikbaar op <https://reporting.unhcr.org/document/223>;
- 10. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines, beschikbaar op https://www.unhcr.org/bg/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_VoluntaryRepatriation_1996.pdf;
- 11. Human Rights Watch, “Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive”, dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>);
- 12. Amnesty International, “New alliance to protect human rights in Afghanistan” beschikbaar op <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/03/new-alliance-to-protect-human-rights-in-afghanistan/>;
- 13. Persartikel Al Jazeera, beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/opinions/2021/4/26/the-eu-efforts-to-repatriate-afghanasylum-seekers-are-dangerous>;
- 14. World Food Program at a glance, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/wfp-glance>;
- 15. World Food Program Afghanistan, 17/03/2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_17%20March_FINAL.pdf;
- 16. Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissionerrefugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>;
- 17. WFP, “Afghanistan Food Security Update”, February 2022, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20Food%20Security%20Update%20%236%20%28February%202022%29.pdf>;
- 18. Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough”, 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hungercrisis> 34;
- 19. Statement dr. Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, beschikbaar op <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>;

- 20. "Humanitarian Needs Overview Afghanistan", January 2022, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needsoverview-2022.pdf>;
- 21. "Guidance note on the international protection of people fleeing Afghanistan", Februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>;
- 22. UK Home Office: "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban", April 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1069647/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf;
- 23. Schoolrapport;
- 24. Aanbevelingsbrief vakantiejob.

2.1.3. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 25 oktober 2022 neer met daarin de volgende informatie:

"EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022/>.

2.1.4. Verzoeker legde op 7 november 2022 een aanvullende nota neer met daarin actuele landeninformatie met betrekking tot Afghanistan.

Een overzicht van de landeninformatie:

- Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 16-22 July 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/07/28/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-16-22-july-2022/>;
- Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 23-29 July 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/08/04/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-23-29-july-2022/>;
- Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 30 July-5 August 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/08/11/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-30-july-5-august-2022/>;
- Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 6-12 August 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/08/18/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-6-12-august-2022/>;

- Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 13 August-9 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/15/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-13-august-9-september2022/>;
- Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 13 August-9 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/15/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-13-august-9-september2022/>;
- Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 10-16 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/22/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-10-16-september-2022/>;
- Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 17-23 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/29/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-17-23-september-2022/>.

Uit het overzicht van ACLED blijkt dat er veel informatie beschikbaar is over de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarvan de commissaris-generaal ook op de hoogte diende te zijn, doch dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld.

Verder kan verzoeker nog steeds aantonen dat de Taliban niet te vertrouwen is wanneer het neerkomt op hun visie over 'terugkeerders'. Er is een grote discrepantie tussen wat de Taliban publiekelijk verkondigt en hoe zij in de praktijk te werk gaan.

Dit blijkt ook uit het recente rapport van EUAA "Afghanistan: Targeting of Individuals" August 2022, waaruit blijkt dat er geen duidelijk standpunt is van de Taliban betreffende terugkeerders. Meer zelfs, als er nieuws aan het licht komt dat de Taliban personen viseren, dan komen zij met een tegenstrijdige verklaring, die probeert om de publieke opinie te omzeilen.

Ook betreffende de humanitaire situatie in Afghanistan wenst verzoeker aan te tonen dat terugkeren naar deze penibele socio-economische situatie, die is verslechterd sinds de machtsovername door de Taliban, wel degelijk zal leiden tot een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Meer dan een jaar na de machtsovername door de Taliban, blijft de humanitaire crisis in Afghanistan welig tieren.

De grootste risicoprofielen in deze humanitaire crisis zijn volgens het HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN 2022 voornamelijk vluchtelingen die terugkeren naar Afghanistan. Indien verzoeker aldus zou dienen terug te keren naar Afghanistan, zal hij behoren tot de profielen die het meeste risico lopen wat een onmenselijke en vernederende behandeling zal uitmaken.

Ook Human Rights Watch heeft in een recent rapport aangetoond dat een jaar Taliban geleid heeft tot een humanitaire crisis van ongeziene proporties en dat de Taliban ook niets heeft ondernomen om deze crisis een halt toe te roepen. Ook het United States Institution of Peace heeft dezelfde bevindingen gepubliceerd. Er is nog steeds een groot gebrek aan financiële ondersteuning, zoals ook blijkt uit het laatste Funding update 2022 van UNHCR.

Verzoeker is minderjarig en verblijft reeds meer dan 2 jaar in België. Sedert zijn aankomst heeft hij zich steeds plichtsbewust en open opgesteld naar onze samenleving en cultuur. Zo loopt hij regelmatig school, waar hij er alles aan doet om zich in te zetten en werkt hij daarbuiten ook als studentenjob in de horeca.

Zijn baas is dan ook lovend over hem (aanvullende nota, stuk 15).

Verzoeker deinst er dus niet voor terug om zich verder te integreren in België en ook om tewerkgesteld te worden in de horeca. Een plaats waar ook alcohol geconsumeerd wordt. Verzoeker kan ook aantonen dat hij zich op zijn studies erg toelegt en dat hij hierbij goede resultaten behaald heeft (aanvullende nota, stuk 16).

Inventaris van de aanvullende nota:

- 1. Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 16-22 July 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/07/28/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-16-22-july-2022/>;
- 2. Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 23-29 July 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/08/04/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-23-29-july-2022/>;

- 3. Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 30 July-5 August 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/08/11/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-30-july-5-august2022/>;
- 4. Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 6-12 August 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/08/18/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-6-12-august2022/>;
- 5. Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 13 August-9 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/15/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-13-august-9-september-2022/>;
- 6. Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 13 August-9 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/15/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-13-august-9-september-2022/>;
- 7. Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 10-16 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/22/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-10-16-september-2022/>;
- 8. Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 17-23 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/29/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-17-23-september-2022/>;
- 9. Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 24-30 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/10/06/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-24-30-september-2022/>;
- 10. EUAA Afghanistan: “*Targeting Individuals*”, August 2022, p. 57 e.v., beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- 11. HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN, HUMANITARIAN PROGRAMME CYCLE 2022 ISSUED JANUARY 2022, beschikbaar op: [file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistanhumanitarian-response-plan-2022%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistanhumanitarian-response-plan-2022%20(1).pdf);
- 12. Human Rights Watch, “*Economic Causes of Afghanistan’s Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban*”, 04/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-humanitarian-crisis#_How_serious_is;
- 13. United States Institution of Peace, “*A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises*”, 17/08/2022, beschikbaar op: <https://www.usip.org/publications/2022/08/year-taliban-rule-afghans-face-spiraling-economic-humanitarian-crises>;
- 14. UNHCR Funding Update 2022, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/afghan-situationfunding-2022>;
- 15. verklaring baas studentenjob;
- 16. resultaten school.

2.1.4. Verzoeker brengt in een aanvullende nota van 15 november 2022 informatie aan waaruit blijkt dat zijn familie is verhuisd naar Pakistan.

2.1.5. Ter terechtzitting van 18 november 2022 legt verzoeker nog een document neer over het verblijf van zijn familie in het vluchtelingenkamp Chakdara.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. In zoverre verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd doorheen de procedure merkt de Raad op dat er in hoofde van verzoeker tijdens de procedure passende steunmaatregelen genomen werden omwille van zijn minderjarigheid. Hij werd immers gehoord door een medewerker van de cel minderjarige en kwetsbare personen en er werd hem een voogd toegewezen die hem heeft bijgestaan gedurende de procedure. De Raad merkt bovendien nog op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Uit een lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat er steevast rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden door de gespecialiseerde protection officer om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten, dit met bijstand van zijn voogd en advocaat. De bestreden beslissing stelt tevens uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt verder dat er geen rekening werd gehouden met het trauma dat hij opliep ten gevolge van de vervolging door de taliban en zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker zich beperkt tot het poneren van niet-gestaafde beweringen. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker is om dergelijke problemen te staven met medische of psychologische attesten, doch verzoeker laat tot op heden na om enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat verzoekers fysieke of psychische gezondheidstoestand van die aard is dat zij een invloed heeft op zijn vermogen om op zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hierbij de redenen die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst uiteen te zetten. Verzoeker had tijdens de beroepsprocedure nog de mogelijkheid om documenten neer te leggen ter staving van zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand, doch hij blijft hier evenwel in gebreke.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker geschetste vervolging daar zijn verklaringen met betrekking tot de taliban getuigen van een gebrek aan detail (i), het gedrag van verzoeker niet aannemelijk kan worden bevonden (ii), hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent diens juiste vertrek uit Afghanistan (iii) en het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker niet kwamen zoeken (iv).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling door te verwijzen naar diens profiel en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen in de motieven van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing merkte vooreerst terecht op dat verzoekers verklaringen omtrent diens aanvaring met de taliban niet geloofwaardig zijn:

“Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd om het CGVS ervan te overtuigen dat u de taliban een bom zag planten en dat u hen vervolgens heeft verraden bij het leger. Het is hierbij immers bijzonder vreemd dat u niet in staat was om enige info te geven over de talibs die u de bom had zien begraven. U wist hierbij zelfs niet hoeveel talibs er aanwezig waren. U kwam namelijk niet verder dan een schatting van 3 of 4 personen (CGVS p.13). Deze verklaring is bovendien in strijd met uw verklaring dat de taliban u wel duidelijk hebben herkend (CGVS p.14). Als u niet eens in staat was om het exacte aantal talibs te tellen, dan lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat deze talibs wel in staat waren om u te identificeren (CGVS p.14). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u hen dichtbij gepasseerd was (CGVS p.14). Deze verklaring kan deze tegenstrijdigheid echter geenszins verschonen. Voorts zijn de handelingen die u stelde nadat u de taliban

had betrappt niet verenigbaar met de specifieke context van uw herkomstregio. Zo is het immers bijzonder vreemd dat u de taliban besloot te verraden zelfs nadat u wist dat ze u hadden kunnen herkennen (CGVS p. 13). U groeide namelijk op in een regio met een sterke talibanaanwezigheid en er kan dan ook verwacht worden dat u op de hoogte was van de risico's van een dergelijke daad. Bovendien had u wel de reflex om niet op de taliban toe te stappen wanneer zij teken deden dat u naar hen moest komen (CGVS p. 13). Zelfs in de hypothese dat u het leger inlichtte om uw dorpsgenoten te besparen van leed, gaf u geen blijk van enig inzicht in de risico's van uw acties. Hoewel u toen minderjarig was en uw inschattingsvermogen mogelijks beperkter was, kan gezien de specifieke context waarin u opgroeide wel verwacht worden dat u enige notie had van het gevaar dat u zou kunnen lopen door de taliban te verraden. U leek zich evenwel geenszins zorgen te maken. Na het incident ging u immers simpelweg verder met uw leven, u verplaatste zich in het dorp, u lichtte niemand van uw familie in over uw daden en u trof geen enkele veiligheidsmaatregel (CGVS p. 13-15). Zelfs nadat uw vader op de hoogte gesteld werd van uw daden en wist dat de taliban u zocht, bleef u nog steeds in uw eigen huis wonen (CGVS p. 13-15). Een dergelijk zorgeloos gedrag nadat u de taliban verraden heeft en nadat u en uw vader duidelijk wisten dat de taliban hiervan op de hoogte was is gezien de Afghaanse context volstrekt onaannemelijk. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt overigens verder ondermijnd doordat u geen idee heeft wat er met de bom of de talibs is gebeurd nadat u hen had verraden (CGVS p. 14). Er zou toch minstens verwacht kunnen worden dat u met verhoogde aandacht zou luisteren naar nieuws over de regio waar u de taliban de bom had zien begraven, in casu quod non. Tot slot bestaat het geheel van uw verklaringen uit danig veel toevalligheden dat er nogmaals twijfels geuit kunnen worden bij de geloofwaardigheid ervan. Zo kwam u reeds toevallig talibs tegen, die u bovendien meteen konden herkennen, waarna u toevallig iets verder op het leger tegen kwam om hen in te lichten (CGVS p. 13-15). U hebt het CGVS er dan ook geenszins van kunnen overtuigen dat u de taliban ooit heeft betrappt bij het begraven van een bom, noch dat u hen nadien heeft verraden.”

Verzoeker poogt afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen door te stellen dat de beoordeling van de bestreden beslissing geen rekening houdt met het minderjarige profiel van verzoeker. Verzoeker was 14 jaar oud en reageerde in paniek, waardoor niet hetzelfde niveau van detail kan worden verwacht als van een volwassen persoon in eenzelfde situatie. De Raad merkt hierbij op verzoekers jeugdige profiel niet betekent dat er niet kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zaken die centraal staan in zijn asielaanvraag en daarbij persoonlijke ervaringen betreffen. Voorts blijkt nergens uit de verklaringen van verzoeker dat hij zich in een staat van paniek bevond, waardoor deze *post-factum* vergoelijking verzoekers onwetendheid niet kan verschonen.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar deze voorhoudt dat diens jeugdigheid zijn ongeloofwaardige gedragingen kan verklaren. De Raad treedt de bestreden beslissing bij waar deze stelde dat het niet geloofwaardig is dat een jongeman zich zo nonchalant zou gedragen over het verraden van de taliban, temeer gezien de Afghaanse context. Verzoekers had immers de leeftijd des ondersheids bereikt en kon niet anders dan op de hoogte te zijn geweest van het conflict dat woedde in Afghanistan en de mogelijke gevolgen verbonden aan het verraden van de taliban. Evenmin kan worden aanvaard dat verzoeker in een zulke staat van paniek verkeerde dat hij geen verdere gedachte gaf aan zijn gedragingen. Uit de afgelegde verklaringen blijkt zulke paniek niet. Verzoeker zou immers nog naar het leger zijn gaan om hen te informeren over de taliban, ging naar huis, at zijn avondeten en deed in de ochtend nog wat karweitjes (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12). Dit gedrag getuigt allerminst van een paniekreactie.

Verzoeker merkt op dat hij twee dagen thuis verbleef nadat zijn vader op de hoogte was van het incident, hetgeen niet kan worden aanzien als een 'geruime periode'. De Raad merkt echter op dat gezien de taliban op zoek was naar verzoeker wegens verraad het niet aannemelijk is dat hij niet zo snel mogelijk werd weggestuurd uit diens huis. Dat verzoeker nog twee dagen thuis bleef getuigt in deze context van een ongeloofwaardig stilzitten.

De Raad merkt op dat verzoeker de motieven omtrent diens onwetendheid van de verdere gebeurtenissen met de taliban en het leger in zijn verzoekschrift ongemoeid laat.

De bestreden beslissing stelde voorts terecht dat de daaropvolgende vervolging van de taliban niet geloofwaardig is:

“Aangezien het voorheen vermelde incident de oorzaak is van uw problemen met de taliban, zijn bijgevolg ook de problemen die u hierdoor kende eveneens ongeloofwaardig. Deze vaststelling wordt overigens

bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de vervolging die u ervaren zou hebben. Zo bleek u niet in staat om consistente verklaringen af te leggen betreffende uw verblijfplaatsen in Afghanistan vlak voor uw vertrek. U gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud immers duidelijk aan dat u de laatste nacht voor uw vlucht uit Afghanistan in uw eigen huis doorbracht (CGVS p.6). Later in het interview gaf u dan weer aan dat u in werkelijkheid onderdook bij uw nonkel en dat u vanuit het huis van uw nonkel Afghanistan heeft ontvlucht (CGVS p.13). Dat u over een dergelijk essentieel element in uw relaas danig tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate. Geconfronteerd met deze vaststelling kwam u niet verder dan de bewering dat u bedoelde dat u in uw eigen huis woonde en niet in dat van uw nonkel (CGVS p.15). De vraagstelling en uw antwoord waren evenwel voldoende specifiek en deze verklaring kan deze tegenstrijdigheid dan ook niet verschonen. Voorts is het bijzonder opvallend dat u zich veilig kon verschuilen in het huis van uw nonkel terwijl de taliban wel duidelijk naar u op zoek was en zelfs naar uw huis kwam (CGVS p.15). U had immers slechts een nonkel en voor de taliban, die al in staat waren om u louter op uw gezicht te identificeren en u dus moet gekend hebben, moet het zeer eenvoudig geweest zijn om ook hier naar u te komen zoeken (CGVS p.6, 15). Hiermee geconfronteerd bevestigde u deze vaststelling en gaf u aan dat dit ook de reden was waarom uw nonkel u wegstuurde (CGVS p.15). U liet hierbij evenwel na om te verklaren waarom de taliban u niet kwam zoeken in het huis van uw nonkel. Hierbij is het overigens zeer merkwaardig dat dag dat u uw reis startte, bij uw nonkel bezoek kreeg van uw hele familie terwijl u ondergedoken leefde (CGVS p.15). Door zo een openlijke handeling te stellen kon de taliban uw locatie immers eenvoudig achterhalen. Ook aan de vervolging door de taliban die u zou hebben ervaren kan dan ook geen geloof gehecht worden.”

Verzoeker merkt hierbij op dat zijn oom de enige andere plek was waar hij kon verbleven. Met dit verweer doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing waar deze stelde dat het niet aannemelijk is dat verzoeker hier niet werd gevonden door de taliban, temeer daar diens familieleden allen diezelfde oom kwamen bezoeken toen verzoeker er zich verschool voor de taliban.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker in verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing omtrent zijn tegenstrijdige verklaringen ongemoeid laat.

Waar verzoeker aanvoert dat bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat dit in principe een hereniging met zijn ouders inhoudt. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan verder geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoeker legt niet voldoende concreet uit welk doorslaggevend belang een impact heeft, die een ander licht werpt op de bestreden beslissing. Aldus toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het principe van het hoger belang van het kind.

Waar verzoeker nog aanvoert dat *in casu*, op basis van zijn jeugdige, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast, wijst de Raad erop dat, hoewel de subjectieve vrees van verzoeker dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dient te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Hij toont met de loutere verwijzing naar zijn leeftijd ook niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een theoretische toelichting over het voordeel van de twijfel kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing louter 2 paragrafen wijdt aan de motivering omtrent de vervolgingsvrees van verzoeker. De Raad merkt op dat de motivering *in casu* afdoende is en de beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoeker zijn verklaringen schraagt.

2.4.2. In zoverre uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt:

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit

verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De toepassing van "*amr bilmaruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152

Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de Taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het defactoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-Talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de Taliban-codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de Taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto*-Talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder Taliban-sympathisanten en sommige Taliban-segmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-Talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben Taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge Taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. In maart 2022 hebben de Taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto* Talibanregering uiterst zwak is, en de Taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de Talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*EUAA Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA bijtreden (*EUAA Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query

'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker legt in verzoekschrift en aanvullende nota bewijzen neer van zijn integratie.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 2 jaar in Europa heeft verbleven. De Raad erkent het reeds afgelegde integratietraject van verzoeker doch kan hieruit niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtou spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijk onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 1). Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers ongeveer 15 jaar oud was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan en spendeerde het merendeel van zijn leven aldaar. Het gegeven dat verzoeker hier arbeid heeft verricht en naar school gaat is evenmin een element dat van zulke aard is dat het doet besluiten dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan. Het feit dat er alcohol zou worden genuttigd dan wel worden verkocht in de zaak waar verzoeker zou werken is op zich geen element van zulke zwaarwichtigheid dat verzoeker zich niet langer zou kunnen schikken naar de Afghaanse normen en waarden.

Verzoeker betoogt in zijn tweede aanvullende nota dat zijn gezin Afghanistan heeft verlaten en op heden zich in Pakistan bevindt. Hij legt hiervan twee certificaten neer van UNCHR te Pakistan (aanvullende nota 15 november 2022). De Raad merkt echter op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog steeds in contact stond met zijn familie. De telefoonnummers van verzoeker en zijn familie waren immers aan elkander bekend (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9-10). Hun laatste gesprek vond plaats twee weken voor het persoonlijk onderhoud, nadat de Taliban de macht overnamen in Afghanistan. Van enige verhuis naar Pakistan was geen sprake. De Raad merkt verder op dat in het verzoekschrift van verzoeker geen enkel gewag wordt gemaakt van het feit dat hij niet langer in contact zou staan met zijn familie, of dat ze plots waren gevlucht uit Afghanistan. Evenmin werd dit vermeld in de eerste aanvullende nota van 7 november 2022. Nochtans zou het verlies van alle contact met zijn familie een element zijn dat redelijkerwijze zou worden opgeworpen, temeer daar verzoeker stelt dat hij het contact verloor kort na het persoonlijk onderhoud. Bovendien betreft het een uiterst relevant element voor verzoeker. Dat verzoeker dit element pas op het allerlaatste moment naar voren schuift, namelijk in de aanvullende nota van 15 november 2022, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bewering. Een dergelijk laattijdig aanbrengen van dit nieuw element staat tevens op gespannen voet met de medewerkingsplicht waaraan verzoeker krachtens artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet onderworpen is. Deze verplichting houdt in dat verzoeker "*alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk [dient] aan te brengen.*"

De documenten die verzoeker aanbrengt in dit verband kunnen overigens ook niet overtuigen. Een document, om bewijswaarde te hebben, dient coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Dit is bezwaarlijk het geval.

De Raad twijfelt verder ook aan de authenticiteit van de neergelegde documenten. Zo zijn er meerdere taalfouten op te merken: “*person is asylum seeker*” en “*clams to face threats*”. Het is niet aannemelijk dat een officieel document opgesteld door UNCHR zulke taalfouten zou bevatten, temeer het hier klaarblijkelijk gaat om standaardbeoordelingen. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming slechts een briefomslag wist neer te leggen in meer dan twee jaar procedure (Documenten, stuk 6), zodat het de Raad meent dat de stukken die thans voorliggen geen betrouwbare referentie kunnen zijn dat het hier om verzoekers familie zou gaan.

Bijgevolg hecht de Raad geen geloof aan de bewering dat verzoeker zijn gehele gezin zich thans buiten Afghanistan bevindt. Verzoeker beschikt dus nog steeds over een netwerk in Afghanistan. Dit gegeven, gepaard met het ontbreken van doorslaggevende elementen die wijzen op een verwestering en internalisering van westerse waarden en normen, doet besluiten dat verzoeker zich op heden nog steeds zou kunnen vestigen in de Afghaanse samenleving.

De in het verzoekschrift en aanvullende nota's bijgebrachte landeninformatie kan deze bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Wat het betoog van verzoeker over “*het schrikbewind*” van de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

2.5.2. Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj, C-542/13, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M’Bodj”* stelde het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Tot slot kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een

opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *“M.S.S.”* en in de zaak *“Sufi en Elmi”* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel. Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven.

Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat in wezen slechts tot een tegengestelde conclusie komt op dit punt, kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar.

Het verzoekschrift stelt dat voorheen aan een Afghaan de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht hadden. Dergelijk argument, nog los van het feit dat dit een blote bewering betreft, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling met betrekking tot de afname van het geweld en de verbeterde veiligheidssituatie, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het verleden, naar het conflict tussen de taliban en de toenmalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen. Deze situatie bestaat niet langer, omdat enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict zijn verdwenen. De Raad merkt verder op dat de door verzoeker aangehaalde landeninformatie eenzelfde is en in dezelfde lijn ligt als de landeninformatie waarop de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Kunar, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)*" van 7 september 2022 (p. 9-10), evenmin aanleiding tot een reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in het verzoekschrift en de aanvullende nota's actuele informatie aan met betrekking tot de veiligheidssituatie, doch deze is niet bij machte om de bovenstaande vaststellingen omtrent de veiligheidssituatie om te buigen. Deze informatie ligt immers in eenzelfde lijn als de informatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP